

Rony to vzdává

Já mu tu Sychravou zahraji,
ale musí shodit kalhoty i spodky a řehtat se a plácát do stehén,
jak jinak chcete zatlouci sebevraždu,
každou noc ten chudák ztrácí chomáč ochlupení,
smrt si ho hřebelcuje jako plnokrevníka,

*klid, Rony, klid,
až vypustím drony a povolím uzdu,
za nimi tryskem se otočíš –*

Já mu tu Sychravou zahraji,
ale ty běž a zezadu jej nahého obejmí kolem krku,
jen přitlač, dech by měl zavonět liliemi,
jak jinak chcete zadusit sebevraždu,
než deskou lásky z kalené ocele, zahřáté na teplotu lidského těla,

*klid, Rony, klid,
jen dvě tři špony boha,
jen jimi proskočíš –*

Já mu tu Sychravou zahraji,
co si pamatuji, jeho pochybnosti o sobě samém
konkurovaly propustnosti římského betonu,
jak jinak chcete čelit sebevraždě,
nehodlal otevřít, naštěstí jeho bývalá má klíče a v mobilu mé číslo,

*klid, Rony, klid,
my nepotřebujeme telefony,
když tě volám k sobě blíž –*

Já mu tu Sychravou zahraji
a klidně na hřeben zastrčený v zadní kapse podzimu,

odvezu ho na první strniště za Prahou,
jak jinak chcete předběhnout sebevraždu
než vraždou, výrobou šedivé přespolní kauzy
na koberci posetém ovesnými hřeby,

klid, Rony, klid,
kašli na demony, Věra tě obleče
a pak ti pomůžeme do auta,

já mu tu Sychravou zahraji,

už si, brácho, někdy viděl,
aby měl řidič při jízdě nohu za uchem?

Jak jinak chcete zesměšnit sebevraždu,
sám vítr tlačí nás,
to on zrušil střechu, odepnul bezpečnostní pás,

klid, Rony, klid,
sevřu ti teď ruku, ať nedojdeš úhony,
a ty se pomalu postavíš -

a já mu tu Sychravou zahraji
a veškerá hmota rodného města
prostoupí jeho lebkou jak nůž máslem,
jak jinak chcete umlčet sebevraždu,
kdesi vzadu do tečky hroutí se
třicet dva let šlechtěné souvětí s rysem tasemnice,

klid, Rony, klid,
znovu stáváš se bezúhonným,
jen trochu páchneš a už nebydlíš,

a já mu tu Sychravou zahraji,
má dvě nohy, bude tedy na dvě doby,
má ještě devadesát miliard neuronů v mozku,
ale stejně to bude na dvě doby,

a na rovinu přiznávám,
že předchozím výrokem ruším geometrii dramatu,
neboť zde musím přepočítat její posvátnost:
Je tu hlava, která sune tělo po té vymlácené zemi,
a je tu srdce, jež cítí polku zapřaženou v pluhu tak,
že krok sun krok vyorává listopad plný dnů.

Klid, Rony, klid,
vím, že v mlze povýšené na záclony
visí oběšená bílá kočka.

Stejně jako vím o řádku zamluveném sebevraždou,
která se nedočká.